

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/53/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119011570
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:8119011570.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Petra Tótha a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci zomrelého odsúdeného V. X., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom vo E. T., pre trestný čin nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., na neverejnom zasadnutí konanom dňa 15. októbra 2020, prejednal sťažnosť manželky zomrelého odsúdeného R. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XX, P., proti uzneseniu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 6Nt/36/2019, zo dňa 22. januára 2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť manželky odsúdeného V. X. - R. X. z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Uznesením staršieho vyšetrovateľa PZ VOP Prešov zo dňa 22.10.1985, ČVS: OPv 286/85 bolo začaté trestné stíhanie a súčasne vznesené obvinenie V. X. pre trestný čin nenastúpenie služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona (účinného v rozhodnom čase). Prokurátor podal dňa 27.11.1985 na Vojenský obvodový súd Prešov obžalobu na obvineného V. X. pre skutok kvalifikovaný ako trestný čin nenastúpenie služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona (účinného v rozhodnom čase). Rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 3.12.1985, sp.zn. 3T/189/85 bol povolaneц V. X. uznaný vinným z trestného činu nenastúpenie služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona (účinného v rozhodnom čase) a bol mu uložený trest odňatia slobody na 20 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do prvej nápravno-výchovnej skupiny. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 3.12.1985 a toho istého dňa bol aj nariadený výkon tohto trestu so zarátaním väzby od 22.10.1985 do 3.12.1985. Trest vykonal dňa 22.6.1987.

Uznesením Okresného súdu Prešov, sp. zn. 6Nt/36/2019 zo dňa 22. januára 2020 bolo rozhodnuté tak, že podľa § 399 ods. 2 Tr. por. sa návrh na povolenie obnovy konania podaný dňa 23.08.2019 R. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XX, P. prostredníctvom obhajcu proti právoplatnému rozsudku Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 03.12.1985 pod sp. zn. 3T/189/85 zamietla, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.. V odôvodnení okresný súd uviedol, že návrhom zo dňa 23.8.2019 sa navrhovateľka R. X. prostredníctvom obhajcu domáhala povolenia obnovy konania vo veci Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 3.12.1985, sp. zn. 3T/189/85 vo vzťahu k odsúdenému už zosnulému V. X.. Návrh bol odôvodnený najmä tým, že v pôvodnom konaní pri dokazovaní boli opomenuté podzákonné právne normy s tým, že pokiaľ sa manžel navrhovateľky odvolával na slobodu náboženského vyznania, bolo treba dokazovanie doplniť zistením, ako bola náboženská sloboda garantovaná podzákonnými normami. Podľa názoru navrhovateľky súd síce vykonal dokazovanie povolávacím rozkazom a jeho doručenkou, ale už nepreveroval či povolávací rozkaz bol vystavený v súlade s podzákonnými normami. Okresný súd na verejnom zasadnutí vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľky R. X., ako aj listinnými dôkazmi a zistil, že navrhovateľka R. X. zotrvala na podanom návrhu a uviedla, že „v tom čase jej snúbenec narukoval na vojnu, ale potom akože nenarukoval a dostal 24 mesiacov a to z dôvodu, že bol presvedčený o tom, že nechce bojovať a

zákon bol o tom, že má nastúpiť na vojenskú službu a ako dôvod obnovy konania uviedla, aby v tom bola spravodlivosť, lebo tam sedel neprávom, lebo keď nechcel nastúpiť, prečo by musel nastúpiť.“ Okresný súd z vykonaného dokazovania na verejnom zasadnutí zistil, že podaný návrh nie je dôvodný. Uviedol, že zákonnou podmienkou povolenia obnovy konania je, aby vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme. Navrhovateľka však vo svojej žiadosti a následne na verejnom zasadnutí neuviedla žiadne nové dôkazy, skutočnosti či okolnosti, ktorými by sa súd už v konaní Vojenského obvodového súdu Prešov, sp. zn. 3T/189/85 nebol zaoberal. Podľa okresného súdu ani výpoveď navrhovateľky na verejnom zasadnutí nemala charakter nových, doposiaľ neznámych skutočností a nepriniesla v konaní nový pohľad na vec. Z jej obsahu nevyplýval záver, ktorými by sa vina odsúdeného X. vylučovala, resp. aspoň zmierňovala. Nebolo ňou preukázané, že k skutku tak, ako ho uviedla prokuratúra v obžalobe a ako ho ustálil súd vo svojom rozhodnutí, nedošlo. Okresný súd ďalej uviedol, že v konaní o povolení obnovy konania súd ani nie je oprávnený preskúmať zákonnosť a priebeh pôvodného konania v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými skutočnosťami a obhajobou odsúdeného, či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní. Nie je možné preskúmať ani vecnú správnosť pôvodného rozhodnutia. Konanie o povolení obnovy konania sa obmedzuje len na riešenie otázky, či návrh obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, resp. doposiaľ neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste a v tomto konaní takéto dôkazy predložené neboli. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti okresný súd uviedol, že nakoľko neboli splnené zákonné predpoklady na povolenie obnovy konania, predovšetkým uvedenie nových a doposiaľ neznámych skutočností a dôkazov, návrh na povolenie obnovy konania zamietol.

Uznesenie okresného súdu nenadobudlo právoplatnosť, pretože proti nemu podala včas sťažnosť manželka zomrelého odsúdeného V. X. - R. X. a jej obhajca do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po vyhlásení uznesenia. Sťažnosť dodatočne manželka odsúdeného prostredníctvom obhaju písomne odôvodnila. V odôvodnení uviedla, že už v písomnom návrhu na povolenie obnovy konania poukazovala na to, že dokazovanie bolo vykonané výsluchom obžalovaného, prečítaním svedeckej výpovede mjr. B., pracovníka Okresnej vojenskej správy v Rožňave, návrhom na trestné stíhanie obžalovaného, povolávacím rozkazom a jeho doručenkou, avšak pri dokazovaní boli celkom opomenuté podzákonné právne normy. Pokiaľ sa jej manžel odvolával na slobodu náboženského vyznania, bolo treba dokazovanie ešte doplniť zistením, ako bola náboženská sloboda garantovaná podzákonnými normami. Konkrétne uviedla, že prichádzalo do úvahy uznesenie vlády č. 223/1958, publikované v čiastke 41/1958 Ú. l. Uviedla, že také dokazovanie by malo preukázať reálne možnosti obžalovaného a jeho možnosti žiť v súlade so svojim svedomím i právnym poriadkom krajiny. Ďalšou nezodpovedanou otázkou podľa navrhovateľky zostáva skutočnosť, či jej manžel maďarskej národnosti mohol byť povolaný do armády, ktorá ako úradnú reč používala češtinu a slovenčinu. Podľa nej je treba dokazovanie doplniť tým, ako podzákonné predpisy riešili jazykovú spôsobilosť odvedencov, nakoľko nemožno za nenastúpenie vojenskej služby trestať niekoho, komu síce bol povolávací rozkaz doručený, ale k vojenskej službe je jazykovo nespôsobilý. Ďalej uviedla potrebu doplnenia dokazovania na základe predpisu Všeob-P-41 (práv.) Lekárske posudzovanie schopnosti k vojenskej službe a prieskumné konanie v ČSLA (oznámený, ale nepublikovaný v čiastke 34/1981 Sb.). Navrhovateľka záverom uviedla, že nevykonanie dôkazov, čo i len jednej podzákonnej normy je samo osebe dôvodom k obnove konania, pričom poukázala na štyri obdobné rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne a navrhla zrušiť uznesenie okresného súdu a súčasne navrhla krajskému súdu vyhovieť obnove konania.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti, ktorá mu bola spolu so spisom doručená dňa 14.05.2020, preskúmal na neverejnom zasadnutí dňa 15.10.2020 podľa § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia a konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť manželky zomrelého odsúdeného nie je dôvodná.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom, na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu alebo vzhľadom, na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie o uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Z ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že obnovu konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, možno povoliť len vtedy, ak vyjdú najavo skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť, okrem iného, iné rozhodnutie o vine. V konaní o povolení obnovy nie je možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa v zmysle citovaného zákonného ustanovenia obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Až po kladnej odpovedi na túto otázku treba skúmať, či ide o také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi súdu skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie, v danom prípade o vine. Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle citovaného ustanovenia nemožno však považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol. Taktiež omyl súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne hodnotenie, nie je dôvodom na povolenie obnovy konania.

V posudzovanom prípade je z obsahu spisu dostatočné zrejme nielen to, že V. X. skutok právne posúdený ako trestný čin nenastúpenie služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona (účinného v rozhodnom čase) spáchal tak, že dňa 19.09.1985 prevzal riadne a včas povolávací rozkaz, podľa ktorého mal nastúpiť vojenskú základnú službu dňa 28.09.1985 do 12,00 hod. u VÚ 4409 Týn nad Vltavou, pričom uvedený povolávací rozkaz rady D čísl. 381339 prevzal pri slávnostnom odovzdávaní rozkazov na Gymnázium v Rožňave, avšak vojenskú službu v uvedený termín nenastúpil a takto neurobil ani do 24 hodín po uplynutí lehoty stanovenej mu v povolávacom rozkaze, ale aj to, že tak konal vzhľadom na svoje náboženské presvedčenie, k čomu sa V. X. v celom rozsahu priznal, vo výpovedi na svoju obhajobu nič podstatného neuviedol, pričom motiváciu svojho konania odôvodnil svojím náboženským presvedčením ako svedok Jehovov a uviedol, že ani v budúcnosti nehodlá vojenskú službu vykonať. Jeho výpoveďou v tomto smere sa prvostupňový súd v pôvodnom konaní z hľadiska vtedy platného právneho poriadku (konkrétne vo vzťahu k povinnosti občana štátu podrobiť sa jeho zákonom a najmä vojenskej povinnosti, zakotvenej v ústave z 9. mája 1948) zaoberal, neakceptoval ju a v odôvodnení rozsudku sa s ňou aj vysporiadal.

Krajský súd má za potrebné uviesť, vzhľadom k navrhovateľkou odkazovaným analogickým rozhodnutiam tunajšieho súdu, že vo všetkých uvádzaných rozhodnutiach skutkové zistenia potvrdzovali, že všetci odsúdení vykonávali, prípadne sa minimálne preukázateľne snažili o náhradu vojenskej služby alebo aspoň prejavili úmysel o náhradu vojenskej služby formou dlhodobej práce v baniach v podzemí, ktorá predstavovala toho času „legálny“ spôsob vyhnutia sa výkonu vojenskej základnej služby v zmysle uznesenia vlády č. 229/1958 zo dňa 12.03.1958 uverejneného v čiaske 41/1958 Ú.l., ktorého nevykonanie namietala aj navrhovateľka ako dôvod obnovy konania.

V prejednávanej veci zomrelého odsúdeného V. X. neboli z rozsudku Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 3.12.1985, sp. zn. 3T/189/85, z obžaloby prokurátora Vojenskej obvodovej prokuratúry zo dňa 22.11.1985, z obsahu vyšetrovacieho spisu ani z návrhu manželky zomrelého odsúdeného na povolenie obnovy konania, zistené žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali použitie predpisu č. 229/1958 uznesenia vlády zo dňa 12.03.1958 uverejneného v čiaske 41/1958 Ú.l..

Krajský súd poukazuje na skutočnosť, že uznesenie vlády č. 229/1958 zo dňa 12.03.1958 nie je možné aplikovať na danú trestnú vec odsúdeného, keďže neboli splnené podmienky jeho aplikácie a teda nebolo preukázané, že by odsúdený naznačil alebo akýmkoľvek spôsobom prejavil záujem o nahradenie vojenskej služby prácou v bani, čo bol „legálny“ spôsob vyhnutia sa výkonu vojenskej služby.

Krajský súd zhrnutím vyššie uvedeného dodáva, že súd rozhodujúci v pôvodnom konaní nevykonával žiadne dokazovanie k obsahu uznesenia vlády č. 229/1958 zo dňa 12.03.1958 a naň nadväzujúcich vykonávacích predpisov, nakoľko vykonanie daného dôkazu nemalo podklad v skutkových okolnostiach daného prípadu, keďže odsúdený nepreukázal žiadnym spôsobom ani nespomenul svoj záujem o nahradenie vojenskej služby z dôvodu práci v bani, ktorá má podklad v uznesení vlády č. 229/1958 zo dňa 12.03.1958.

Z hľadiska vyššie naznačených záverov preto skutočnosti uvedené v návrhu manželky odsúdeného nemožno považovať v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. za skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme a odôvodňujúce povolenie obnovy konania. Za "nové skutočnosti skôr neznáme" v zmysle § 394 ods. 1 až 3 Tr. por. treba považovať také (vecné) skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa návrh na obnovu konania týka. Ide teda o objektívne existujúci jav, ktorý ako skutočnosť nebola príslušnému orgánu známa, nebola obsahom spisu. Nebola teda dôkazom, ale môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu, resp. vecnej skutočnosti.

Vzhľadom na navrhovateľkou uplatňované námietky krajský súd považuje za potrebné poukázať na závery Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESLP), ktoré vyplývajú z rozsudku vo veci Bayatyan, v ktorej výslovne prekonal doterajšiu mnohoročnú rozhodovaciu prax, ktorá považovala trestný postih odmietnutia výkonu vojenskej služby z dôvodov výhrady svedomia či náboženského presvedčenia za zlučiteľný s dohovorom. Vychádzal pritom zo skutočnosti, že drvivá väčšina zmluvných strán Rady Európy za posledných 20 rokov zaviedla možnosť odoprieť výkon vojenskej služby z dôvodu svedomia a tiež, že táto možnosť bola ako právo potvrdená v medziobdobí radom medzinárodných dokumentov vrátane výslovného zakotvenia tohto práva v čl. 10 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie. Po zohľadnení týchto východísk ESLP dospel k záveru, že trestný postih osôb odopierajúcich vojenskú službu už nie je v demokratickej spoločnosti primeraný (Bayatyan proti Arménsku body 102 až 109). Závery ESLP pritom jasne zdôrazňujú, že v predchádzajúcom období právo odoprieť vojenskú službu z dôvodu svedomia či náboženského presvedčenia nemuselo byť akceptované a v mnohých štátoch bolo považované za trestný čin. V rozhodnutí vo veci Bayatyan ESLP odkazuje aj na rezolúciu Komisie pre ľudské práva (ďalej len „komisia“) č. 2004/35 z 19. apríla 2004. V predmetnej rezolúcii komisia „vyzvala štáty, ktoré tak ešte neurobili, aby prehodnotili svoje aktuálne právne poriadky a prax týkajúcu sa výhrady svedomia voči vojenskej službe, vo svetle rezolúcie 1998/77... (odsek 3)“. Komisia tiež „povzbudzuje štáty..., aby prehodnotili udelenie a efektívnu implementáciu amnestií a reštitúciu práv, v právnom poriadku a praxi, pre tých, ktorí odmietli vykonať vojenskú službu z dôvodov výhrady vo svedomí (odsek 4)“. Uvedené odporúčanie komisie vyjadruje názor, že na odstránenie dôsledkov kriminalizácie odmietnutia výkonu vojenskej služby z dôvodu svedomia alebo náboženského presvedčenia je spravidla potrebné aplikovať osobitné právne inštitúty - amnestie alebo reštitúcie. Nemožno zrejme rozumne očakávať, že nápravu zabezpečia konvenčné právne nástroje - riadne a mimoriadne opravné prostriedky upravené v trestných kódexoch.

V našom právnom poriadku podobným osobitným právnym nástrojom bol zákon č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v znení neskorších predpisov, ktorý mohol vo vzťahu k odsúdenému V. X. v prieskumnom konaní viesť k zrušeniu právoplatného rozsudku Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 3.12.1985, sp.zn. 3T/189/85. Takéto konanie rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. US 161/2014 zo dňa 13.03.2014 považuje za zvláštny právny nástroj na odstránenie dôsledkov kriminalizácie odmietnutia výkonu vojenskej služby z dôvodov svedomia alebo náboženského presvedčenia. Vyplýva to jednoznačne z účelu tohto rehabilitačného zákona.

Účelom tejto súdnej rehabilitácie bolo práve odstránenie chýb v činnosti súdov vyplývajúcich z toho, že právne normy platné na území vtedy ČSFR v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 dôsledne nerešpektovali medzinárodné dokumenty, najmä v oblasti základných ľudských práv a slobôd. V § 1 vyššie citovaného zákona je uvedený účel zákona o súdnej rehabilitácii, ktorým je zrušiť odsudzujúce súdne rozhodnutia za činy, ktoré v rozpore s princípmi demokratickej spoločnosti rešpektujúcej občianske, politické práva a slobody zaručené ústavou a vyjadrené v medzinárodných dokumentoch a medzinárodných právnych normách zákon označoval za trestné, umožniť rýchle preskúmanie prípadov osôb takto protiprávne odsúdených v dôsledku porušovania zákonnosti na úseku trestného konania, odstrániť neprimerané tvrdosti v používaní represie, zabezpečiť neprávom odsúdeným osobám spoločenskú rehabilitáciu a primerané hmotné odškodnenie. V tomto rehabilitačnom konaní sa totiž súdy nezaoberali len výrokom o treste, ale aj výrokom o vine, práve aj z pohľadu vyššie uvedeného účelu zákona, ktorý pôvodný výrok o vine si súdy vykonávajúce súdnu rehabilitáciu osvojili. Ku konkrétnemu prípadu je pritom potrebné uviesť, že odsúdenie V. X. nebolo zaradené medzi tie, ktoré by boli zrušené priamo zákonom - podľa § 2 ods. 1 zák. č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii. Zákonodarca odsúdenie pre trestné činy nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Tr.zak. zaradil medzi tie odsúdenia, ktoré až na návrh na základe rozhodnutia súdu môžu byť úplne alebo čiastočne zrušené. Súd však pre takéto rozhodnutie musel zistiť chybu uvedenú v § 14 citovaného zákona. Postup podľa § 33

ods. 2 zákona o súdnej rehabilitácii v danom prípade neprichádza do úvahy, pretože v tam uvádzaných prípadoch sa rozširuje možnosť použitia rehabilitácie a odškodnenia osôb, ak sa nezačalo trestné stíhanie. V predmetnom prípade trestné stíhanie prebehlo, avšak právoplatné odsúdenie V. X. nebolo v rámci prieskumného konania súdne rehabilitované „rehabilitačným“ súdom.

Podľa § 4 zák. č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii prieskumné konanie podľa tohto oddielu možno konať vo veciach, v ktorých sa v čase od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 vyhlásilo odsudzujúce súdne rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť, pre iné zločiny, trestné činy, prečiny alebo priestupky neuvedené v § 2, spáchané po 5. máji 1945, uvedené pod písm. e) podľa prvej hlavy osobitnej časti zákona č. 140/1961 Zb. v znení predpisov ho meniacich a dopĺňajúcich a ďalej pre trestné činy neplnenia úloh pri prevádzke súkromného hospodárstva podľa § 119, útoku na štátny orgán a orgán spoločenskej organizácie podľa § 154 ods. 2, útoku na verejného činiteľa podľa § 156 ods. 2, sťažovania výkonu právomoci verejného činiteľa podľa § 156a, hanobenia národa, rasy a presvedčenia podľa § 198 písm. b), šírenia poplašnej správy podľa § 199, nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 a podľa § 270 ods. 1, vyhýbania sa výkonu vojenskej služby podľa § 280 ods. 1, zbehnutia do cudziny podľa § 283 ods. 1 a 2 a ohrozovania politického a morálneho stavu jednotky podľa § 288 ods. 1 uvedeného zákona.

Podľa § 5 ods. 1 zák. č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii konanie sa začína na návrh odsúdeného, jeho príbuzných v priamom pokolení, jeho súrodenca, osvojiteľa, osvojenca, manžela alebo druha alebo na návrh osoby, ktorej práva alebo právom chránené záujmy boli rozhodnutím dotknuté. Ak je odsúdený zbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môže návrh podať aj jeho zákonný zástupca, a to i proti vôli odsúdeného.

Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii návrh možno podať najneskôr do dvoch rokov odo dňa účinnosti tohto zákona. Ak prieskumné konanie sa začalo len na návrh prokurátora a ten ho vzal späť, môže odsúdený podať návrh najneskôr do jedného roka odo dňa, keď bol o späťvzátí návrhu upovedomený.

Podľa § 6 ods. 2 zák. č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii ak oprávnená osoba z dôležitých dôvodov zmešká lehotu na podanie návrhu na začatie konania, môže požiadať o navrátenie lehoty do jedného mesiaca od pominutia prekážky, najneskôr však do troch rokov odo dňa účinnosti tohto zákona. Ak sa návrh na začatie konania dosiaľ nepodal, treba ho spojiť so žiadosťou.

Podľa § 16 ods. 1 zák. č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii konaniu nebráni smrť odsúdeného. Trestné stíhanie nemožno po zrušení pôvodného rozhodnutia zastaviť preto, že odsúdený zomrel.

S poukazom na uvedené a na základe preskúmania konania, predchádzajúceho výrokom napadnutého uznesenia aj z ostatných hľadísk, krajský súd nezistil v postupe

okresného súdu vady, existencia ktorých by sama osebe zakladala dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia.

Na základe preskúmania správnosti samotného napadnutého uznesenia, krajský súd zistil, že okresný súd rozhodol správne a v súlade so zákonom, keď zamietol návrh manželky zomrelého odsúdeného na povolenie obnovy konania, pretože nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por..

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná. Keďže s poukazom na vyššie uvedené, krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť navrhovateľky nie je dôvodná, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.